ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (έβδομο τμήμα)

της 15ης Μαΐου 2008 *

Στην υπόθεση C-276/07,

με αντικείμενο αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως δυνάμει του άρθρου 234 ΕΚ, που υπέβαλε το Corte d'appello di Firenze (Ιταλία) με απόφαση της 18ης Μαΐου 2007, η οποία περιήλθε στο Δικαστήριο στις 11 Ιουνίου 2007, στο πλαίσιο της δίκης

Nancy Delay

κατά

Università degli studi di Firenze,

Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS),

Repubblica italiana,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (έβδομο τμήμα),

συγκείμενο από τους U. Lõhmus, πρόεδρο τμήματος, J. N. Cunha Rodrigues (εισηγητή) και A. Arabadjiev, δικαστές,

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

γενικός εισαγγελέας: J. Mazák
γραμματέας: K. Sztranc-Sławiczek, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της επ' ακροατηρίου συζητήσεως της 6ης Μαρτίου 2008,

λαμβάνοντας υπόψη τις παρατηρήσεις που υπέβαλαν:

— η N. Delay, εκπροσωπούμενη από τον L. Picotti, avvocato,

— το Università degli studi di Firenze, εκπροσωπούμενο από τους R. de Angelis και S. de Felice, avvocatesse,

— το Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS), εκπροσωπούμενο από τους L. Maritato, A. Coretti και F. Correra, avvocati,

— η Repubblica italiana, εκπροσωπούμενη από τον I. M. Braguglia, επικουρούμενο από τον S. Fiorentino, avvocato dello Stato,

— η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον E. Traversa και την L. Pignataro,

κατόπιν της αποφάσεως που έλαβε, αφού άκουσε τον γενικό εισαγγελέα, να εκδικάσει την υπόθεση χωρίς ανάπτυξη προτάσεων,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

1 Η αίτηση για την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως αφορά την ερμηνεία του άρθρου 39 ΕΚ.

2 Η αίτηση αυτή υποβλήθηκε στο πλαίσιο διαφοράς μεταξύ, αφενός, της N. Delay και, αφετέρου, του Università degli studi di Firenze, του Istituto nazionale della previdenza sociale (INPS) και της Repubblica italiana, όσον αφορά την αναγνώριση των δικαιωμάτων που απέκτησε η N. Delay κατά την άσκηση των καθηκόντων της υπό την ιδιότητα του λέκτορα ανταλλαγής.

Το νομικό πλαίσιο

Η εθνική νομοθεσία

3 Στην ιταλική έννομη τάξη προβλέπεται μια ειδική κατηγορία εκπαιδευτικών ξένης μητρικής γλώσσας που καλούνται «λέκτορες ανταλλαγής», η οποία διέπεται από τις συμφωνίες πολιτιστικής συνεργασίας μεταξύ του Βασιλείου του Βελγίου και της Ιταλικής Δημοκρατίας, καθώς και από τον νόμο 62, της 24ης Φεβρουαρίου 1967 (*GURI* αριθ. 65, της 13ης Μαρτίου 1967, στο εξής: νόμος 62/1967).

4 Το άρθρο 24 του νόμου 62/1967 ορίζει τα εξής:

«1. Σύμφωνα με ορισμένες συμφωνίες πολιτιστικής συνεργασίας, δεόντως επικυρωμένες, είναι δυνατή η ανάθεση σε υπηκόους της αλλοδαπής ετήσιων καθηκόντων διδασκαλίας, τα οποία ανανεώνονται στη συνέχεια, κατά παρέκκλιση από τις διατάξεις του άρθρου 13, τελευταίο εδάφιο, του νόμου 349, της 18ης Μαρτίου 1958, και αντιστοιχούν σε θέσεις μονίμων λεκτόρων.

2. Τα εν λόγω καθήκοντα διδασκαλίας ανατίθενται με απόφαση του πρύτανη, κατόπιν συνεδριάσεως των πανεπιστημιακών τμημάτων και προτάσεως του μονίμου καθηγητή της έδρας που επιλέγει μεταξύ τριών προσώπων τα οποία έχουν υποδείξει οι αρμόδιες αρχές της χώρας προελεύσεως.

3. Τα συνήθη έγγραφα αντικαθίστανται από τις δηλώσεις των αρμόδιων διπλωματικών αρχών που πιστοποιούν ότι η τελική επιλογή πληροί όλα τα κριτήρια, περιλαμβανομένων των διπλωμάτων που απαιτεί η αρμόδια για την πρόσληψη των λεκτόρων υπηρεσία του πανεπιστημίου της χώρας προελεύσεως.

4. Σύμφωνα με τις διαδικαστικές λεπτομέρειες που περιγράφονται στις ανωτέρω σκέψεις και πάντα βάσει συμφωνιών πολιτιστικής συνεργασίας δεόντως επικυρωμένων, πέραν των θέσεων μονίμων λεκτόρων, καθήκοντα διδασκαλίας μπορούν να εκτελούν υπήκοοι της αλλοδαπής ως λέκτορες φιλολογίας και ξένης γλώσσας, κατόπιν εγκρίσεως του Υπουργού Δημόσιας Εκπαίδευσης.

[…]»

5 Το άρθρο 28 του προεδρικού διατάγματος 382, της 11ης Ιουλίου 1980 (τακτικό συμπλήρωμα της *GURI* αριθ. 20, της 31ης Ιουλίου 1980), όριζε τα εξής:

«Εντός των ορίων των προβλεφθεισών χρηματοδοτήσεων, […] οι πρυτάνεις μπορούν να προσλαμβάνουν με σύμβαση ιδιωτικού δικαίου, κατόπιν αιτιολογημένης προτάσεως της ενδιαφερομένης σχολής και προς εξυπηρέτηση των πραγματικών αναγκών ασκήσεως των φοιτητών που παρακολουθούν τμήματα γλώσσας […], λέκτορες ξένης μητρικής γλώσσας, βεβαιωμένων και αναγνωρισμένων προσόντων τα οποία έχουν ελεγχθεί από τη σχολή και σε μέγιστη αναλογία λεκτόρων-φοιτητών που παρακολουθούν ουσιαστικά το μάθημα 1 προς 150 […].

Η ισχύς των συμβάσεων που αναφέρονται στο πρώτο εδάφιο δεν μπορεί να παραταθεί πέραν του ακαδημαϊκού έτους για το οποίο συνήφθησαν και μπορεί να ανανεώνεται ετησίως επί πέντε κατ' ανώτατο όριο έτη. […]»

6 Κατόπιν των αποφάσεων της 30ής Μαΐου 1989, 33/88, Allué και Coonan (Συλλογή 1989, σ. 1591), και της 2ας Αυγούστου 1993, C-259/91, C-331/91 και C-332/91, Allué κ.λπ. (Συλλογή 1993, σ. I-4309), η Ιταλική Δημοκρατία εξέδωσε το νομοθετικό διάταγμα 120, της 21ης Απριλίου 1995, το οποίο μετατράπηκε στον νόμο 236, της 21ης Ιουνίου 1995 (*GURI* αριθ. 143, της 21ης Ιουνίου 1995, σ. 9, στο εξής: νόμος 236/95), αντικείμενο του οποίου ήταν η μεταρρύθμιση της διδασκαλίας ξένων γλωσσών στα ιταλικά πανεπιστήμια.

7 Ο νόμος 236/95 προέβλεψε τέσσερις ουσιώδεις κανόνες:

— η θέση του λέκτορα ξένης μητρικής γλώσσας, όπως καθιερώθηκε με το άρθρο 28 του προεδρικού διατάγματος 382, της 11ης Ιουλίου 1980, καταργείται και αντικαθίσταται από τη θέση του «γλωσσικού συνεργάτη και ειδικού μητρικής γλώσσας» (στο εξής: γλωσσικός συνεργάτης)·

— οι γλωσσικοί συνεργάτες προσλαμβάνονται από τα πανεπιστήμια με σύμβαση εργασίας ιδιωτικού δικαίου (και όχι πλέον με σύμβαση μη εξαρτημένης εργασίας) αορίστου χρόνου και, κατ' εξαίρεση, ορισμένου χρόνου, προς κάλυψη έκτακτων αναγκών·

— η πρόσληψη των γλωσσικών συνεργατών πραγματοποιείται κατόπιν δημόσιας διαδικασίας επιλογής, οι όροι της οποίας καθορίζονται από τα πανεπιστήμια σύμφωνα με τους αντίστοιχους κανονισμούς τους ·

— οι δικαιούχοι συμβάσεων ασκήσεως καθηκόντων λέκτορα ξένης μητρικής γλώσσας, καθώς και τα πρόσωπα των οποίων η σύμβαση έληξε, πλην των περιπτώσεων μη ανανεώσεως της συμβάσεως για λόγους υπηρεσιακής ανεπάρκειας, απολαύουν προτιμησιακού δικαιώματος προσλήψεως και διατηρούν επιπλέον, βάσει του άρθρου 4, τρίτο εδάφιο, του νόμου 236, τα κεκτημένα στο πλαίσιο των προηγουμένων σχέσεων εργασίας δικαιώματά τους.

8 Το άρθρο 1, παράγραφος 1, του νομοθετικού διατάγματος 2, της 14ης Ιανουαρίου 2004, για τη θέσπιση επειγουσών διατάξεων σχετικών με την οικονομική μεταχείριση των γλωσσικών συνεργατών σε ορισμένα πανεπιστήμια και περί των ισοτιμιών (*GURI* αριθ. 11, της 15ης Ιανουαρίου 2004, σ. 4) προβλέπει τα εξής:

«Προς εκτέλεση της αποφάσεως του Δικαστηρίου [...] [της 26ης Ιουνίου 2001, C-212/99, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 2001, σ. I-4923)], οι γλωσσικοί συνεργάτες, πρώην λέκτορες ξένης γλώσσας [στο εξής: πρώην λέκτορες] του Πανεπιστημίου La Basilicata, των Πανεπιστημίων του Μιλάνου, του Παλέρμο, της Πίζας, του

Πανεπιστημίου "La Sapienza" της Ρώμης και του Ανατολικού Πανεπιστημιακού Ινστιτούτου της Νάπολης [...] τυγχάνουν, κατ' αναλογία προς τον αριθμό των ωρών εργασίας που παρέχουν και λαμβανομένου υπόψη ότι η πλήρης απασχόληση αντιστοιχεί σε 500 ώρες, οικονομικής μεταχειρίσεως αντίστοιχης εκείνης των τακτικών ερευνητών των οποίων το καθεστώς διέπεται από σύμβαση ορισμένου χρόνου από της ημερομηνίας της πρώτης προσλήψεως, υπό την επιφύλαξη ευνοϊκότερης μεταχειρίσεως [...]»

9 Το άρθρο 2 του νόμου 230, της 18ης Απριλίου 1962, περί ρυθμίσεως της συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου (*GURI* αριθ. 125, της 17ης Μαΐου 1962, στο εξής: νόμος 230/62), που έχει εφαρμογή σε όλους τους ημεδαπούς εργαζομένους των οποίων η σχέση εργασίας διέπεται από συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου, προβλέπει ότι, «αν η σχέση εργασίας συνεχιστεί μετά την ημερομηνία λήξεως που προβλέφθηκε αρχικώς ή παρατάθηκε σε μεταγενέστερο στάδιο, η σύμβαση εργασίας θεωρείται ως σύμβαση αορίστου χρόνου από της ημερομηνίας της πρώτης προσλήψεως του εργαζομένου».

10 Από την απόφαση περί παραπομπής προκύπτει ότι η κατηγορία των λεκτόρων ανταλλαγής ουδέποτε καταργήθηκε.

Η διαφορά της κύριας δίκης και το προδικαστικό ερώτημα

11 Η N. Delay, Βελγίδα υπήκοος, εργάστηκε ως λέκτορας ανταλλαγής στο Università degli studi di Firenze από την 1η Νοεμβρίου 1986 μέχρι τις 31 Οκτωβρίου 1994, βάσει συμβάσεων ορισμένου χρόνου οι οποίες ανανεώνονταν διαδοχικώς. Η N. Delay μετέσχε, καταρχάς, σε διαγωνισμό που οργάνωσε η commissariat général aux relations internationales de Bruxelles για λέκτορες γαλλικής γλώσσας και φιλολογίας. Κατόπιν της επιτυχίας της στον διαγωνισμό, το βιογραφικό σημείωμά της, παράλληλα με τα ονόματα άλλων επιτυχόντων, διαβιβάστηκε στο εν λόγω πανεπιστήμιο προκειμένου αυτό να επιλέξει λέκτορα ανταλλαγής.

12 Στις 31 Οκτωβρίου 1994 η σύμβασή της δεν ανανεώθηκε, καθόσον το όνομά της δεν περιλαμβανόταν πλέον στον πίνακα που οι βελγικές αρχές απέστειλαν στο Università degli studi di Firenze.

13 Στις 28 Δεκεμβρίου 1994 και ενώ επί δύο μήνες δεν ασκούσε καμία επαγγελματική δραστηριότητα, η N. Delay συνήψε με το ίδιο αυτό πανεπιστήμιο σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου διεπόμενη από τον νόμο 236/95, ο οποίος εφαρμόζεται στους γλωσσικούς συνεργάτες από 1ης Ιανουαρίου 1994.

14 Παρά την αντιστοιχία των καθηκόντων, η αμοιβή που λάμβανε η N. Delay βάσει του νέου καθεστώτος υπολειπόταν των προηγούμενων απολαβών της. Επειδή δεν επιτεύχθηκε συμφωνία με το Università degli studi di Firenze, η N. Delay άσκησε στις 21 Ιουλίου 2003 προσφυγή ενώπιον του Tribunale di Firenze, με την οποία ζήτησε, μεταξύ άλλων, να αναγνωρισθεί η σύμβασή της ως σύμβαση αορίστου χρόνου από 1ης Νοεμβρίου 1986, ήτοι από την έναρξη της σχέσεώς της εργασίας με το Università degli studi di Firenze. Σκοπός της N. Delay ήταν, κατ' ουσίαν, να επωφεληθεί του καθεστώτος αναγνωρίσεως των κεκτημένων δικαιωμάτων των πρώην λεκτόρων ξένης μητρικής γλώσσας, όπως προβλέπεται από το νομοθετικό διάταγμα 2, της 14ης Ιανουαρίου 2004.

15 Το Tribunale di Firenze απέρριψε την προσφυγή της, κρίνοντας, μεταξύ άλλων, ότι οι λέκτορες ανταλλαγής αποτελούν εντελώς χωριστή κατηγορία από εκείνη των λεκτόρων ξένης μητρικής γλώσσας, η οποία εξακολουθεί να διέπεται από ειδική κανονιστική ρύθμιση.

16 Η N. Delay άσκησε έφεση κατά της αποφάσεως αυτής ενώπιον του Corte d'appello di Firenze, το οποίο, κρίνοντας ότι, στην περίπτωση των λεκτόρων ανταλλαγής, δεν

είναι προφανές ότι τηρήθηκαν οι αρχές που έθεσε το Δικαστήριο με την απόφαση της 18ης Ιουλίου 2006, C-119/04, Επιτροπή κατά Ιταλίας (Συλλογή 2006, σ. I-6885), αποφάσισε να αναστείλει τη διαδικασία και να υποβάλει στο Δικαστήριο το ακόλουθο προδικαστικό ερώτημα:

«Μπορούν το άρθρο 39 [ΕΚ] και οι πράξεις παραγώγου δικαίου (μεταξύ άλλων, η ερμηνεία που δόθηκε με τις [προαναφερθείσες] αποφάσεις της 26ης Ιουνίου 2001, [Επιτροπή κατά Ιταλίας], και της 18ης Ιουλίου 2006, [Επιτροπή κατά Ιταλίας]) να ερμηνευθούν υπό την έννοια ότι είναι σύννομη η ρύθμιση για τους λεγόμενους "λέκτορες ανταλλαγής" οι οποίοι απασχολούνταν δυνάμει σχέσεως εργασίας ορισμένου χρόνου (διεπόμενης από τον νόμο 62/1967), στους οποίους όμως δεν εξασφαλίζεται η διατήρηση, κατά τη μετατροπή της συμβάσεώς τους σε σύμβαση αορίστου χρόνου, όλων των δικαιωμάτων που απέκτησαν από [της ημερομηνίας] της πρώτης προσλήψεώς τους, γεγονός το οποίο έχει συνέπειες τόσο από απόψεως μισθολογικών αυξήσεων, αλλά και ως προς την προϋπηρεσία και την καταβολή, εκ μέρους του εργοδότη, εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως;»

Επί του προδικαστικού ερωτήματος

17 Με το ερώτημα αυτό, το αιτούν δικαστήριο ερωτά, κατ' ουσίαν, αν το άρθρο 39, παράγραφος 2, ΕΚ απαγορεύει, στο πλαίσιο της μετατροπής συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου υπό την ιδιότητα του λέκτορα ανταλλαγής σε σύμβαση αορίστου χρόνου υπό την ιδιότητα του γλωσσικού συνεργάτη, τη μη αναγνώριση σε πρόσωπο το οποίο βρίσκεται στην κατάσταση της εκκαλούσας της κύριας δίκης των δικαιωμάτων που απέκτησε από της ημερομηνίας της πρώτης προσλήψεώς της, με συνέπειες όσον αφορά τις αμοιβές, την προϋπηρεσία και την εκ μέρους του εργοδότη καταβολή εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως.

18 Υπενθυμίζεται ότι, κατά το άρθρο 39, παράγραφος 2, ΕΚ, η ελεύθερη κυκλοφορία εργαζομένων συνεπάγεται την κατάργηση κάθε είδους δυσμενούς διακρίσεως λόγω ιθαγένειας μεταξύ των εργαζομένων των κρατών μελών όσον αφορά την απασχόληση, τις αμοιβές και τους λοιπούς όρους εργασίας.

19 Η τήρηση της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, της οποίας ειδική έκφραση αποτελεί το άρθρο 39 ΕΚ, επιτάσσει να μην αντιμετωπίζονται κατά διαφορετικό τρόπο όμοιες καταστάσεις ούτε καθ' όμοιον τρόπο διαφορετικές καταστάσεις, εκτός αν μια τέτοιου είδους αντιμετώπιση δικαιολογείται αντικειμενικώς (βλ., μεταξύ άλλων, απόφαση της 3ης Μαΐου 2007, C-303/05, Advocaten voor de Wereld, Συλλογή 2007, σ. I-3633, σκέψη 56).

20 Συνεπώς, για να διαπιστωθεί η ύπαρξη δυσμενούς διακρίσεως σε βάρος της N. Delay, πρέπει να εξακριβωθεί αν, στην περίπτωση ημεδαπού εργαζομένου ο οποίος βρίσκεται σε παρεμφερή κατάσταση με εκείνη της εκκαλούσας της κύριας δίκης, θα αναγνωρίζονταν υπέρ του τα δικαιώματα που απέκτησε από της ημερομηνίας της πρώτης προσλήψεώς του.

21 Επισημαίνεται ότι, όταν ένας ημεδαπός εργαζόμενος του οποίου η σχέση εργασίας διέπεται από το ιδιωτικό δίκαιο και ο οποίος απολαύει, βάσει του νόμου 230/62, της μετατροπής της συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου σε σύμβαση εργασίας αορίστου χρόνου, όλα τα κεκτημένα δικαιώματά του εξασφαλίζονται από της ημερομηνίας της πρώτης προσλήψεώς του. Η εξασφάλιση αυτή δεν έχει συνέπειες μόνον από πλευράς μισθολογικών αυξήσεων, αλλά και όσον αφορά την προϋπηρεσία και την εκ μέρους του εργοδότη καταβολή εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως.

22 Όπως έχει κρίνει το Δικαστήριο, ο νόμος 230/62 πρέπει να χρησιμεύσει ως βάση συγκρίσεως, προκειμένου να εξακριβωθεί αν το νέο καθεστώς που εφαρμόζεται στους πρώην λέκτορες ξένης μητρικής γλώσσας, νυν γλωσσικούς συνεργάτες, είναι ανάλογο προς το γενικό καθεστώς των ημεδαπών εργαζομένων ή αν, αντιθέτως, τους παρέχει κατώτερο επίπεδο προστασίας (προαναφερθείσα απόφαση της 26ης Ιουνίου 2001, Επιτροπή κατά Ιταλίας, σκέψη 25).

23 Αν οι ημεδαποί εργαζόμενοι απολαύουν, βάσει του νόμου 230/62, της αποκαταστάσεως της σταδιοδρομίας τους από πλευράς μισθολογικών αυξήσεων, προϋπηρεσίας και καταβολής από τον εργοδότη εισφορών κοινωνικής ασφάλειας από της ημερομηνίας της πρώτης προσλήψεώς τους, οι πρώην λέκτορες ξένης μητρικής γλώσσας, νυν γλωσσικοί συνεργάτες, πρέπει επίσης να απολαύουν ανάλογης αποκαταστάσεως από της ημερομηνίας της πρώτης προσλήψεώς τους (προαναφερθείσα απόφαση της 26ης Ιουνίου 2001, Επιτροπή κατά Ιταλίας, σκέψη 30).

24 Υπενθυμίζεται, ωστόσο, ότι η εφαρμογή του νόμου 230/62 στους ημεδαπούς εργαζομένους προϋποθέτει τη συνέχιση των σχέσεων εργασίας μεταξύ του εργοδότη και των εργαζομένων.

25 Από τη δικογραφία που υποβλήθηκε στο Δικαστήριο όμως προκύπτει ότι η σύμβαση εργασίας της N. Delay υπό την ιδιότητα του λέκτορα ανταλλαγής έληξε στις 31 Οκτωβρίου 1994 και ότι η σύμβασή της εργασίας υπό την ιδιότητα του γλωσσικού συνεργάτη συνήφθη στις 28 Δεκεμβρίου 1994, ήτοι δύο μήνες αργότερα.

26 Στο εθνικό δικαστήριο, που είναι το μόνο αρμόδιο για την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και την ερμηνεία της εθνικής νομοθεσίας, απόκειται να αποδείξει τη συνέχεια μεταξύ των καθηκόντων που η N. Delay άσκησε στην υπηρεσία του Università degli studi di Firenze ως λέκτορας ανταλλαγής και των καθηκόντων που το πανεπιστήμιο αυτό της ανέθεσε υπό την ιδιότητα του γλωσσικού συνεργάτη.

27 Το δικαστήριο αυτό οφείλει, κατά την εκτίμηση αυτή, να εξακριβώσει, πρώτον, αν η επαγγελματική δραστηριότητα των λεκτόρων ανταλλαγής και εκείνη των γλωσσικών συνεργατών έχουν το ίδιο λειτουργικό περιεχόμενο, λαμβανομένου υπόψη, μεταξύ άλλων, του καθορισμού των παιδαγωγικών παραμέτρων της διδασκαλίας

ξένων γλωσσών, καθώς και της αξιολογήσεως των γνώσεων των φοιτητών, και, δεύτερον, αν τα δύο αυτά είδη καθηκόντων καλύπτουν τις ίδιες ανάγκες διδασκαλίας των ιταλικών πανεπιστημίων.

28 Στην περίπτωση κατά την οποία το αιτούν δικαστήριο διαπιστώσει την ύπαρξη συνέχειας μεταξύ των καθηκόντων λέκτορα ανταλλαγής και των καθηκόντων γλωσσικού συνεργάτη που άσκησε η N. Delay, παρά την προσωρινή διακοπή της σχέσεως εργασίας με τον εργοδότη της, θα πρέπει να εξεταστεί αν ένας ημεδαπός εργαζόμενος ευρισκόμενος σε παρεμφερή θέση θα απέλαυε, κατ' εφαρμογήν του νόμου 230/62, της αναγνωρίσεως των δικαιωμάτων που απέκτησε από της ημερομηνίας της πρώτης προσλήψεώς του.

29 Όσον αφορά, ειδικότερα, τις συνέπειες της διακοπής της σχέσεως εργασίας, επισημαίνεται ότι, με την σκέψη 28 της προαναφερθείσας αποφάσεως της 26ης Ιουνίου 2001, Επιτροπή κατά Ιταλίας, το Δικαστήριο έκρινε ότι μόνο με ανάλυση επικεντρωμένη στην ουσία και όχι στον τύπο των νομικών καθεστώτων μπορεί να εξακριβωθεί αν η πραγματική εφαρμογή τους σε διαφορετικές κατηγορίες εργαζομένων ευρισκόμενων σε παρεμφερείς νομικές καταστάσεις οδηγεί σε καταστάσεις συμβατές με τη θεμελιώδη αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων λόγω ιθαγενείας.

30 Κατόπιν των ανωτέρω σκέψεων, στο υποβληθέν ερώτημα πρέπει να δοθεί η απάντηση ότι το άρθρο 39, παράγραφος 2, ΕΚ απαγορεύει, στο πλαίσιο της μετατροπής συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου υπό την ιδιότητα του λέκτορα ανταλλαγής σε σύμβαση αορίστου χρόνου υπό την ιδιότητα του γλωσσικού συνεργάτη, τη μη αναγνώριση σε πρόσωπο το οποίο βρίσκεται στην κατάσταση της εκκαλούσας της κύριας δίκης των δικαιωμάτων που απέκτησε από της ημερομηνίας της πρώτης προσλήψεώς του, με συνέπειες όσον αφορά τις αμοιβές, την προϋπηρεσία και την εκ μέρους του εργοδότη καταβολή εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως, αν ένας ημεδαπός εργαζόμενος που βρίσκεται σε παρεμφερή θέση έχει τύχει τέτοιας αναγνωρίσεως. Στο εθνικό δικαστήριο απόκειται να εξακριβώσει αν η περίπτωση αυτή συντρέχει στην υπόθεση της κύριας δίκης.

Επί των δικαστικών εξόδων

31 Δεδομένου ότι η παρούσα διαδικασία έχει ως προς τους διαδίκους της κύριας δίκης τον χαρακτήρα παρεμπίπτοντος που ανέκυψε ενώπιον του εθνικού δικαστηρίου, σ' αυτό εναπόκειται να αποφανθεί επί των δικαστικών εξόδων. Τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν όσοι υπέβαλαν παρατηρήσεις στο Δικαστήριο, πλην των ως άνω διαδίκων, δεν αποδίδονται.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (έβδομο τμήμα) αποφαίνεται:

Το άρθρο 39, παράγραφος 2, ΕΚ απαγορεύει, στο πλαίσιο της μετατροπής συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου υπό την ιδιότητα του λέκτορα ανταλλαγής σε σύμβαση αορίστου χρόνου υπό την ιδιότητα του γλωσσικού συνεργάτη και ειδικού μητρικής γλώσσας, τη μη αναγνώριση σε πρόσωπο το οποίο βρίσκεται στην κατάσταση της εκκαλούσας της κύριας δίκης των δικαιωμάτων που απέκτησε από της ημερομηνίας της πρώτης προσλήψεώς του, με συνέπειες όσον αφορά τις αμοιβές, την προϋπηρεσία και την εκ μέρους του εργοδότη καταβολή εισφορών κοινωνικής ασφαλίσεως, αν ένας ημεδαπός εργαζόμενος που βρίσκεται σε παρεμφερή θέση έχει τύχει τέτοιας αναγνωρίσεως. Στο εθνικό δικαστήριο απόκειται να εξακριβώσει αν η περίπτωση αυτή συντρέχει στην υπόθεση της κύριας δίκης.

(υπογραφές)